

1932/2006 ΑΠ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Χλαμπουτάκη, Αντιπρόεδρο, Νικόλαο Κασσαβέτη, Ιωάννη Παπανικολάου, Δημήτριο Δαλιάνη και Ρένα Ασημακοπούλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 30 Οκτωβρίου 2006, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στην της και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χρήστο Στέφα.

Της αναιρεσίβλητης: εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 30-3-2001 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 4657/2003 του ίδιου Δικαστηρίου και 475/2005 του Εφετείου Πειραιώς. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητά η αναιρεσείουσα με την από 21-6-2005 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκε μόνο η αναιρεσείουσα, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Δαλιάνης ανέγνωσε την από 20-10-2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινομένης αίτησης αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από το οικείο πινάκιο στη σειρά της δεν εμφανίσθηκε η αναιρεσίβλητη εταιρία, η οποία, όπως προκύπτει από τη 2483 Β`/9-2-2006 έκθεση επιδόσεως και τις ταυτόχρονες βεβαιώσεις του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Πειραιώς Δημητρίου Ραπατζίκου, κλητεύθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως για να παραστεί κατά την παρούσα συζήτηση. Επομένως, πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση παρά την απουσία της αναιρεσίβλητης (άρθρο 576 παρ. 2 ΚΠολΔ). Αναφορικός με τη διεθνή διαιτησία, η από 10601958 Σύμβαση της Νέας Υόρκης για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων που κυρώθηκε με το ν.δ. 4220/1961 ορίζει στο άρθρο 2 παρ. 2 ότι "νοείται δια του όρου "έγγραφος συμφωνία" διαιτητική ρήτρα περιληφθείσα εν συμβάσει, ή συνυποσχετικόν, άτινα υπεγράφησαν υπό των μερών, ή περιέχονται εις ανταλλαγήν επιστολών ή τηλεγραφημάτων". Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι προϋπόθεση για την έγκυρη κατάρτιση διαιτητικής συμφωνίας αφορώσας σε διεθνή συναλλαγή είναι η σχετική (έγγραφη) συμφωνία διαιτησίας να έχει υπογραφεί από αμφότερα τα μέρη ή να περιέχεται σε ανταλλαγή επιστολών (ενυπόγραφων), τηλεγραφημάτων, τηλετυπημάτων ή ενυπόγραφων τηλεομοιοτύπων (άρθρο 869 παρ. 12 ΚΠολΔ. και Ολ ΑΠ 8/1996). Κατά τα λοιπά, ειδικότερα δε ως προς τον τύπο της εξουσιοδοτήσεως για την κατάρτιση διαιτητικής συμφωνίας από εξουσιοδοτούμενο πρόσωπο και ως προς τη δεσμευτικότητα της "κατά

παραπομπή" διαιτητικής ρήτηρας, εφαρμοστέο είναι το δίκαιο που υποδεικνύουν τα άρθρα 11 και 25 ΑΚ.

Εν προκειμένω, το εφετείο δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ως αποδειχθέντα, τα εξής: Η επίδικη ναύλωση, με βάση την οποία η εδρεύουσα στην αναιρεσίβλητη ανώνυμη εταιρία ανέθεσε και η εδρεύουσα στη της αναιρεσεύουσα εταιρία ανέλαβε να μεταφέρει με το υπό σημαία φορτηγό πλοίο της "....." περίπου 6.000 μετρικούς τόννους σιτηρών χύδην από τον λιμένα της στον λιμένα της, καταρτίστηκε μέσω των ναυλομεσιτριών εταιριών "....." και ".....".", που ενεργούσαν για λογαριασμό της αναιρεσίβλητης και της αναιρεσεύουσας αντιστοίχως. Ειδικότερα, κατόπιν σχετικών διαπραγματεύσεων μεταξύ των εν λόγω ναυλομεσιτριών εταιριών και μετά την επελθούσα συμφωνία επί όλων των όρων της ναυλώσεως, η εταιρία "....." απέστειλε στην εταιρία "....." στις 27-9-2000 και ώρα 20.32' τηλετύπημα με την ανακεφαλαίωση των συμφωνηθέντων όρων της ναυλώσεως στο οποίο περιεγράφοντο λεπτομερώς οι βασικοί όροι και ορίζετο η κατάρτιση ναυλοσύμφωνου τύπου ".....", ως προς δε τους λοιπούς όρους υπήρχε ρητή αναφορά ότι ισχύουν οι όροι που προβλέπονται στο αναφερόμενο στο πλοίο "...." από 13-6-2000 ναυλοσύμφωνο και συγκεκριμένως ότι "λοιποί όροι συμφώνως προς το πλοίο "....." -ναυλοσύμφωνο 13-6-2000... ". Το τελευταίο τούτο ναυλοσύμφωνο, συνταγέν βάσει επισήμου υποδείγματος καταρτισθέντος υπό του διεθνούς οργανισμού "....." (..... ..) για ναύλωση μεταφοράς δημητριακών υπό την κωδική ονομασία "....." και υπογραφέν από την εταιρία ".....", προβλέπει στον όρο 17 ότι οποιαδήποτε διαφορά από τη ναύλωση θα υπάγεται σε διαιτησία στο, η δε εκδοθησομένη απόφαση συμφώνως προς το Αγγλικό δίκαιο θα είναι τελική και δεσμευτική για τα μέρη. Ο όρος αυτός - συνεχίζει το εφετείο - δεσμεύει τις διαδίκους εταιρίες, οι οποίες με ρητή παραπομπή τον περιέλαβαν στην καταρτισθείσα μέσω των άνω ναυλομεσιτριών σύμβαση ναυλώσεως, ερευνώμενος δε κατά το εφαρμοστέο εν προκειμένω αγγλικό δίκαιο είναι έγκυρος, αφού περιέχεται σε ναυλοσύμφωνο και έχει ενταχθεί στην επίδικη σύμβαση ναυλώσεως, η οποία καταρτίστηκε από τις διαδίκους με ανταλλαγή τηλετυπημάτων, δηλαδή με τρόπο νόμιμο κατά το αγγλικό δίκαιο και την αγγλική ναυτιλιακή πρακτική.

Ακολούθως, το εφετείο, κρίνοντας ότι πρόκειται για διαφορά (αξιώσεις σχετικές με την υπαναχώρηση της αναιρεσίβλητης από τη σύμβαση ναυλώσεως) υπαγόμενη στη συμφωνηθείσα ως άνω διαιτησία, δέχθηκε την έφεση της αναιρεσίβλητης, εξάφανεσε την αντιθέτως κρίνασα πρωτόδικη απόφαση και, κατ' αποδοχή σχετικής ενστάσεως της αναιρεσίβλητης, παρέπεμψε τη διαφορά σε διαιτησία διεξακτέα στο Με την κρίση του αυτή το εφετείο δεν παρέβιασε τις διατάξεις των άρθρων 158, 159 παρ. 1, 160 ΑΚ, 447, 868, 869 ΚΠολΔ και 7 παρ. 3 και 5 του ν. 2735/1999 (παραλείποντας να τις εφαρμόσει) ούτε τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 2 της κυρωθείσας με το ν.δ. 4220/1961 διεθνούς Συμβάσεως της ... του 1958, αφού, σε σχέση με τη δεσμευτικότητα της "κατά παραπομπή" διαιτητικής ρήτηρας, ως εφαρμοστέο έκρινε το αγγλικό δίκαιο σύμφωνα με τα άρθρα 11 και 25 ΑΚ. Επομένως, ο περί του αντιθέτου, εκ του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ απορρέων πρώτος λόγος του αναιρετηρίου είναι αβάσιμος.

Με τον δεύτερο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, υπό την επίκληση του άρθρου 559 αρ. 8, 10, 11 και 13 ΚΠολΔ, καταλογίζεται στο εφετείο η πλημμέλεια ότι δέχθηκε την περί διαιτησίας ένσταση της αναιρεσίβλητης, παρ' όλο που η ίδια (αναιρεσίβλητη) δεν προέβαλε αλλ' ούτε και απέδειξε ότι η αναιρεσεύουσα είχε παράσχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 216, 217 ΑΚ και 65 παρ. 2 ΚΠολΔ ειδική

έγγραφο εξουσιοδότηση στη ναυλομεσίτρια εταιρία "....." να καταρτίσει για λογαριασμό αυτής (αναιρεσείδουσας) διαιτητική συμφωνία με την αναιρεσίβλητη. Όμως, το εφετείο έκρινε ότι η κατάρτιση της επίδικης συμβάσεως ναυλώσεως μέσω των άνω ναυλομεσιτριών εταιριών είναι έγκυρη σύμφωνα με το εφαρμοστέο εν προκειμένω αγγλικό δίκαιο, το οποίο, όπως εκ του πράγματος δέχθηκε το εφετείο, δεν επιβάλλει την τήρηση του ως άνω τύπου για την ειρημένη εξουσιοδότηση. Επομένως, ο λόγος αυτός στηρίζεται επί ανακριβούς προϋποθέσεως.

Με τον τρίτο λόγο του αναιρετηρίου η αναιρεσείδουσα, επικαλούμενη το άρθρο 559 αρ. 1, 4, 8 και 14 ΚΠολΔ, ψέγει το εφετείο ότι, κατά παραβίαση των άρθρων 3 και 4 παρ. 2 και 4 της κυρωθείσας με τον ν. 1792/1988 Συμβάσεως της Ρώμης του 1980, α) δεν έλαβε υπόψη τον νομίμως προβληθέντα ισχυρισμό της για μετασυμβατικό μεταξύ αυτής και της αναιρεσίβλητης καθορισμό ως εφαρμοστέου του ελληνικού δικαίου και β) δέχθηκε την εγκυρότητα της επίμαχης διαιτητικής συμφωνίας κατά το αγγλικό δίκαιο. Ο λόγος αυτός, υπαγόμενος στις ρυθμίσεις των αριθμών 1, 8 και 14 (όχι και του αριθμού 4) του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος, διότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 παρ. 2 περ. δ` της άνω Συμβάσεως της Ρώμης, οι διαιτητικές συμφωνίες εκφεύγουν από το ρυθμιστικό της πεδίο. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρέσεως. Για τους λόγους αυτούς Απορρίπτει την από 21-6-2005 αίτηση της εταιρίας "....." περί αναίρέσεως της 475/2005 αποφάσεως του Εφετείου Πειραιώς.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 20 Νοεμβρίου 2006.

Και

Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 11 Δεκεμβρίου 2006.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ